

— А! той е вече станжлъ много ученъ!

— Не много, отговори благопристойно Пикильо.

— Но доста! приложи Кармена.

— Не пытамъ тебе, дъщи моя, рече намѣстникътъ, и понеже негова милость нема нужда отъ учитель, защото въ единъ мѣсець е станжлъ источникъ на мъдростта и на ученіето, доказателството не е мъчно . . . . дайте ми една книга.

— Ето, рече Аиша, като извади изъ джеба си единъ томъ на Куедо, който подаде отворенъ на Пикильо.

— Да, рече д'Агвиларъ като са намѣсти добръ на стола си: чети, високо чети.»

Сичкытъ, и първый сеньоръ Пауло, слушахъ съ вниманіе; а Пикильо прочете не само бърже, но и безъ погрѣшка съ гласъ чистъ и ясенъ, стиховетъ, които Куедо бѣ предпоставилъ на списанието си въ видъ на посветително писмо: ето преводътъ имъ:

« Искахъ азъ, но не знаяхъ какъ да изразѣхъ признателността си.

« Къмъ оногозъ, комуто много добрини дължѣ.

« Но помислихъ; на що е туй?

« Слънцето стрѣля благодѣтелнытъ ея лучы,

« Семето, което са сгрѣва не казва: благодарѣ!

« Но оздрѣва!!!

« А туй само ище и слънцето.»

Старецътъ очуденъ, извика: какво ще каже туй?

— Че Пикильо е семето, отговори Аиша.

— Че е оздрѣялъ, по милостта ви, приложи Кармена; и ты туй искаше, татко.

— Чакайте, чакайте, рече д'Агвиларъ като глѣдаше едно слѣдъ друго Пикильо и книгата, която зѣ отъ ржката му . . . . може да е нѣкоя измама. . . . може тѣзи госпожи . . . . и, тако ми св. Іакова, направятъ го . . . научихъ го на изусть думытъ или добръ ласкателствата, които ми прочете.:

Двѣтъ момичета си помърдахъ раменѣтъ и са засмѣхъ.

« Ще познаѣхъ, слѣдоваше д'Агвиларъ, като си извади крушумяното перо и книга . . . . Ще познаѣхъ,